

зема и него за ржка и ще го заведе да види и то Помпадуръ. Да види какво нѣщо е конь.

— Пуси коне! Оживѣли сж ти на сърдцето тѣзъ коне!

— Я мълчи! И ти като Станча само мелишъ. Азъ на Станча му ударихъ хубавъ шамаръ.

— И туй ли направи? — извика баба Иваница. — Нека те даде сега подъ сждъ. Нека те затворятъ.

— Да ме затворятъ. Като не знай, да си държи устата.

Отчаяна, баба Иваница погледна зетя си.

— Вчера Драганъ, Мариина, дохожда. Максусъ дохожда да го вика, собрание имало. И той не отишълъ тамъ, ами...

— Какво ма, какво собрание? — завика Бунала. — Азъ тѣхъ ли ще слушамъ? Какво знаятъ тѣ, какво ще ми кажатъ? Да добавятъ тѣ, че да видятъ Помпадура. Да видятъ що е конь. Добитъкъ е, ама като го погледнешъ въ очитѣ, ще разберешъ колко е уменъ. Е-хе! Помпадуръ да имаше езикъ, че той да имъ разправи какво знае, та да видятъ! То не е конь. То... като върви изъ улицата, сякашъ не конь, а царъ минава...

— Стига! Стига! — скара се баба Иваница.

— Ами, стига. Чункимъ не мога утре да продамъ хана и да взема да го купя тоя конь.